Köping.

6 sept. 1901.

Södra domsagans val.

Vänstern *kan* segra!

Den hetsiga sprängagitation, som efter sista högervalmötet i Västerås igångsatts af ett antal valmän för den liberala minoritetskandidaten A. Lundblad å Fredriksbärg, har — såsom vi riktigt spådde — hufvudsakligast gått ut öfver högerpartiet. Mot detta och dess kandidat, grefve Alex. Hamilton, ha valuppropen riktat sig. Och ehuru man knappast kunde tro, att dessa bombastiska fraser skulle finna någon genklang hos ett parti, som brukar vara så säkert i voteringarne, ha Lundblads förespråkare bokstafligen slagit de Hamiltonska valsedlarne ur hand på högerpartiets bondegrupp.

Den rena vänstern är visserligen icke alldeles oberörd af agitationen, men förlorar sannolikt icke mer än något tiotal röster. Referatet från högerns valmöte i Västerås, hvarvid de nyframträdande valledarne togo munnen litet för full angående Lundblads politiska tro och lofven, synes ha afkylt några af de »nittiotre», hvilka ursprungligen skrifvit på valuppropet som en »demonstration», enligt hvad de påstå, men *icke* i afsikt att drifva fram hr Lundblad som »sprängkandidat».

Vi förstå icke riktigt, hvad meningen varit med en dylik »demonstration». Men ett par af de »nittiotre», som har en insänd protest i dagens nummer, förklara det så, att man beräknat, att hr Lundblad skulle, på grund af valmötenas utgång, afsäga sig, hvarvid hans vänner ville göra ett offentligt meddelande som ett slags honnör åt honom. Så hade det sannolikt också gått, om icke, enligt hvad hr Lundblad själf meddelat, högervalmötet i Västerås gifvit uppslag till kandidaturens vidhållande.

Om detta är riktigt, så må ju några af de »nittiotres» förvåning öfver och protester mot i deras namn utfärdade upprop o. dyl. vara förklarliga. Men det är dock icke försvarligt, att de i sådant fall vilja, såsom insändarne i dagens nummer uttrycka sig, »två sina händer». Ty om de äro ärliga vänstermän och endast stridt — liksom många andra — inom sitt eget parti på grund af olika mening om *kandidaterna*, så borde de dock sedermera böja sig för majoritetens rätt och nödvändighetens kraf samt sätta *partiet* framför *personen*. Några skola säkert också göra det. Tänken lugnt på saken, ärade meningsfränder, och följen *icke* det ingalunda hedervärda exempel, som denna gång gifvits af våra eljes alltid eniga motståndare!

Vår liberala kollega, Västm. Läns Tidning, som har god landkänning i Västeråsorten och är mycket försiktig i sina omdömen, uttalar, att den uppjagade opinionsstämningen håller på att sjunka ned igen. Om vi förstå detta rätt, så betyder det, att de *politiska åsikterna* börja reagera inom högerpartiet och att affallet från detta på hr Lundblad icke blir så stort, som man i förstone beräknat. Valet gäller ju blott ett år. Man kan ju äfven vara öfverens om, att både högerns grefve och vänsterns skollärare äro båda så aktningsvärda personer, att det icke blir någon riksolycka, hvilken som än blir vald. Vi mena således, att själfva valet denna gång kan betyda mindre, än hvad det innebär för framtiden, att partierna — såväl högern som vänstern — slitas isär, splittra sig i politiskt hållningslösa smågrupper och börja föra en inre *klasskamp* i stället för en yttre *politisk karaktärsstrid* Om detta skall undvikas, måste såväl högern som vänstern nu emancipera sig och taga ett karaktärsfast afstånd från det personliga intrigspel och den »rackelhane politik», som bereder sig att fira en stor triumf i domsagan. Men som vårt ord icke når många utom vänstern, så gäller vår maning främst denna. Om våra meningsfränder vilja lyssna till ett ärligt råd och följa det — lämnande motpartiets splittringsmän åt sitt öde —, så har vänstern stora utsikter att eröfra domsagan. Låtom oss gå *från splittring till seger!*

Detta är icke blott tomma ord, utan har sitt stöd i beräkningar med siffror efter upplysningar, som vi inhämtat från socknarne, och hvilka återfinnas å annat ställe i dagens blad.

Alla frisinnades kandidat vid valet om söndag är således *folkskollärare Johan Forssell* i Kolbäck.